

РЕШЕНИЕ

№ 880

гр. С. 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. ПЕТРОВА**

при участието на секретаря **ТЕОДОРА ГР. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА В. ПЕТРОВА** Гражданско дело № 20211110168711 по описа за 2021 година

Производството е образувано по предявен от Д. М. В. против Т. И. П. иск, с правно основание чл. 26, ал. 1 пр. 3 от ЗЗД за прогласяване за нищожен поради накърняване на добрите нрави на сключен между страните Договор за продажба на дружествени дялове от 26.07.2018г. В условията на евентуалност е предявен иск с правно основание чл. 40 от ЗЗД за прогласяване недействителност на Договор за продажба на дружествени дялове от 26.07.2018 г. поради споразумяване във вреда на представлявания.

В исковата молба се твърди, че ищецът е едноличен собственик на капитала и управител на дружество „ФИРМА“ ЕООД, с ЕИК, което дружество твърди, че е собственик на недвижим имот — земя и сграда, находящи се в гр. С. Сочи, че дружеството е придобило недвижимия имот с нотариален акт за покупко-продажба №, том 1, рег. №, дело № 81/2002г., на 26.04.2002 г. за сумата от 40 000 лев. Поземленият имот, върху който впоследствие била построена къща, сочи, че е с площ от 1014 кв.м, а сградата - със застроена площ от 100 кв.м. Излага, че данъчна оценка на имота е 325 303,20 лева. Поддържа, че се е запознал с ответницата Т. П., която му помагала във връзка с административното управление на имота и дружествените дела. През 2017г. здравословното му състояние се влошило и започнал да приема лекарства, което обстоятелство било известно на ответницата и с което тя злоупотребила.

Сочи, че с пълномощно, с рег. № .../30.09.2020г., удостоверяващо подписа и с рег. № 1689/30.09.2020 г., удостоверяващо съдържанието, заверено от Н.З., завеждащ „...“ при ..., ищецът в качеството си на едноличен

собственик на капитала и управител на „ФИРМА“ ЕООД, упълномощил адв. М.О.К., от негово име и за негова сметка да го представлява пред нотариус във връзка с продажбата на недвижимия имот, собственост на дружеството. За продажбата преди това било взето валидно и надлежно решение на Общото събрание на дружеството съгласно действащия дружествен договор. Взетото решение от ищеца в качеството му на едноличен собственик на капитала и управител било удостоверено с нотариална заверка на подписа и съдържанието от Н.З., завеждащ „...“ при ... на 30.09.2020 г. Договорът за покупко-продажба на недвижимия имот бил вписан в имотния регистър на 28.10.2020г.

След вписването, ищецът установил, че ответницата П. е вписала по партидата на дружеството промени, изразяващи се в прехвърляне на 50 дружествени дяла с номинална стойност 100 лева за всеки, отговарящи на 100 % от записания и внесен капитал на „ФИРМА ЕООД, както и промени в управителя на дружеството. За тези действия ищецът твърди, че не е бил уведомен. Поддържа, че Договор за прехвърляне на дружествени дялове и смяна на едноличен собственик на капитала и управител, са вписани на 26.05.2021 г. Сочи, че към датата на сключване на договор за покупко-продажба на недвижим имот между „ФИРМА“ ЕООД и Д.Е.Б., нито продавача по сделката, нито купувача са можели да предполагат, че собствеността в дружеството е променена. След извършената справка ищецът твърди, че е установил, че пред Т.Р. е представен договор от 26.07.2018 г. сключен между него, представляван от Т. И. П., в качеството ѝ на пълномощник и Продавач и ответницата в качеството ѝ на Купувач за покупко-продажба на 50 равни дружествени дяла по 100 лева всеки, на обща стойност 5000,00 лева от капитала на дружеството „ФИРМА -“ ЕООД. Цената, която купувачът заплатил се сочи, че е в общ размер на 5 000 лева.

Твърди, че всички действия по свикване на Общо събрание за взимане на решение за прехвърляне на дружествени дялове, молба за напускане на Д. В. като управител, избор на нов управител, приемане на нов дружествен договор, попълване на необходимите декларации и заявяването на промените в ТР при АВ се извършени от Т. И. П., в качеството ѝ на пълномощник на ищеца. Сочи, че съгласно взетите от ответницата решения, същата е вписана като едноличен собственик на капитала и управител на дружеството. Излага, че ответницата е направила изявление от името на ищеца, че продажната цена е изплатена преди подписване на договора, което ищецът твърди, че не отговаря на действителността и сочи, че не е получавал каквото и да е било плащане по договора, нито е бил уведомен, че от негово име и за негова сметка е извършено прехвърляне на дружествени дялове.

След като разбрал за извършеното прехвърляне на дружествени дялове, изпратил чрез нотариус И.Д., с рег. № ... на НК и с район на действие СРС уведомление за оттегляне на пълномощно и нотариална покана, с която уведомил ответницата, че оттегля пълномощното и заявил че се противопоставя на извършените действия по продажба на дяловете на

дружеството.

Счита, че договорът за покупко-продажба на дружествени дялове от 26.07.2018 г. е нищожен поради противоречие с добрите нрави, изразяващо се в нееквивалентност на насрещните престации. В тази връзка излага, че дружеството, притежава недвижим имот на стойност значително надхвърляща стойността на продадените дялове и развива подробни съображения в тази насока. Изтъква също, че в пълномощното е фигурирала клауза за договаряне сам със себе си, но независимо от това сочи, че такова е допустимо само когато е в интерес на представлявания. Соци също и че пълномощното е общо - давало възможност на ответника да продава дружествени дялове, включително и да договоря сам със себе си, но липсвало изрично упълномощаване да представлява, в качеството му на едноличен собственик на капитала и управител при свикването на Общо събрание, в което се взема решение за освобождаването му като управител и за прехвърляне на дружествени дялове и вписване на новата собственост върху дружеството. В заключение сочи, че продажната цена на дружествените дялове е в пъти по ниска от реалната им пазарна стойност.

Евентуално счита, че договорът за покупко-продажба на дружествени дялове от 26.07.2018г., е нищожен на основание чл. 40 от ЗЗД, тъй като ответницата е договаряла във вреда на представлявания. Изтъква, че в случая пълномощникът и лицето, с което той договоря са едно и също лице и направените изявления от двете страни са във вреда на представлявания. От една страна, сключеният договор сочи, че е при явно неизгодни условия за упълномощителя, а от друга - във вреда на представлявания. Излага, че ответницата в качеството на пълномощник е направила изявление, че продажната цена е изплатена преди подписване на договора, което твърди, че не отговаря на действителността. Договорът бил сключен единствено за да може собствеността върху дружеството да премине в патримониума на ответницата. Твърди, че не е бил уведомен, че ще се извърши такава продажба и не е имал воля за такова прехвърляне. Счита, че доколкото в случая пълномощникът е договарял сам със себе си, не следва да се доказва споразумяване между пълномощника и третото лице във вреда на представлявания. Поддържа, че наличието на намерение за увреждане към момента на сключване на договора се установява от факта, че именно пълномощникът, в качеството на купувач, се облагодетелства от разликата между стойността на продаденото имущество и уговорената цена. Счита, че във вреда на представлявания, пълномощникът е направил изявление, че цената е изплатена преди подписване на договора. При тези твърдения моли съда да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с който предявените искове се оспорват като недопустими и неоснователни. Ответницата развива подробни съображения за липса на правен интерес от предявяване на искове за прогласяване на нищожност на процесния договор и в тази връзка сочи, че договорът за продажба на недвижим имот е от

28.10.2020 г., а ответницата е вписана като управител и едноличен собственик на капитала на 26.05.2021 г., към който момент сочи, че дружеството не е било собственик на въпросния недвижим имот. Изтъква също и че ищецът не твърди договора за продажба на дружествен дял да води до намаляване имуществото на дружеството, поради което счита, че не е налице накърняване на имуществените права на ищеца. Относно неоснователността на исквете отново излага, че доколкото е вписана като управител и едноличен собственик на капитала, считано от 26.05.2021г., т.е. след сделката по продажба на недвижимия имот, то не се е разпоредила с имота. Оспорва ищецът да не е знаел за сключения договор за продажба на дружествени дялове и твърди, че промените в обстоятелствата на дружеството, са били заявени за вписване в ТР преди продажбата на имота. Твърди, че продажбата на имота е направена веднага след като ответницата е поискала да се впише като едноличен собственик и управител на дружеството с цел да се освободи дружеството от имота. Соци, че на основание чл. 301 ТЗ веднага след вписването на ответницата като управител и собственик на дружеството на 26.05.2021 г. и узнаването за сделката на 15.06.2021г. изпратила нотариална покана до Д.Б., в която го уведомила в качеството си на управител, представляващ и едноличен собственик на капитала, че оспорва извършените от пълномощника М.О.К. разпоредителни сделки с имущество на дружеството, като в поканата било заявено, че сделките са недействителни като сключени от лице без представителна власт, без валидно взето решение на едноличния собственик на капитала към дата на сделката – т.е. ответницата, и при недействително уговорена престация. Излага подробни съображения, че не е налице накърняване на добрите нрави. По същите съображения счита, че е неоснователен и искът по чл. 40 ЗЗД. Оспорва, че са просто познати с ищеца и твърди, че имат дъщеря, както и че пълномощното ѝ е било дадено с оглед близките отношения, като уговорката била сключването на договор за продажба на дружествени дялове от капитала на дружеството, което е било собственик на имота, който пък следвало да остане именно за дъщеря им. Твърди и че сумата изцяло е била предадена на ищеца. Оспорва да е получавала нотариална покана, с която да са оттеглени пълномощията. Соци, че искът по чл.40 ЗЗД е неоснователен и поради това, че разпоредбата се отнасяла само за физически лица. Моли за отхвърляне на исквете. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че на 26.07.2018 г. е сключен договор за продажба на дружествени дялове от капитала на „ФИРМА -“ ЕООД между ищеца, в качеството му на продавач, представляван от ответницата, от една страна, и ответницата, в качеството ѝ на купувач, от друга страна, по силата на който договор ищецът е прехвърлил 50 равни дружествени дяла по 100 лева всеки или на обща стойност 5 000 лева.

Видно от пълномощно от 24.06.2017г. с нотариална заверка на подписа и на съдържанието с рег.№ ... и рег.№ ..., том 1, № ... на нотариус Е.Б. ответницата Т. П. е представлявала ищеца като продавач, договаряйки сама със себе си при покупко – продажбата на процесните дялове от дружеството на ищеца.

По делото от страна на ответницата е представен протокол за взети решения от едноличния собственик на капитала на “ФИРМА –“ ЕООД от 18.02.2016г., който обективира взето решение от да продаде на изразилата за това желание Т. П. да ги закупи всички 50 дружествени дяла от дружеството, всеки с номинал от 50 лева. Сочи се още, че сумата от 5000 лева е платена изцяло, в брой и в деня на подписване на посочения протокол от В. и че П. е единствен и пълноправен съдружник в “ФИРМА –“ ЕООД. Положеният на протокола подпис, за който се твърди, че е на, е бил оспорен от него и по реда на чл.193 и сл. от ГПК е била назначена и изслушана съдебно – почеркова експертиза с обект подписът, положен от името на Д. М. В. в мястото : „за едноличния собственик на капитала“на протокол за взети решения от едноличния собственик на капитала на “ФИРМА –“ ЕООД от 18.02.2016г. Заключение на експертизата е, че подписът, който неин обект, не е изпълнен от Д. М. В.. Вещото лице е категорично, че установените съвпадения в част от общите графически признаци, но и същевременно и различията в останалите, както и в частните такива, оценени в съвкупност с наличните явни признаци за непривичност на движенията при полагане на обектите, дават основание за извода, че подписът – обект е изпълнен от лице, различно от Д. М. В., като полагащият е вложил старание за наподобяване на графичната структура на оригинала, от който е гледал, но при това си действие не е съумял да имитира в цялост писмено – двигателния навик на имитирания. Заключение е оспорено от ответницата, но е напълно кредитирано от съда, като е взета предвид неговата обективност и професионална адекватност от една страна, а от друга – задълбочените и разнородни методи, ползвани в анализа, както и широкият набор от сравнителни образци, послужили за работа на вещото лице. Не на последно място, за да кредитира изцяло заключението на съда послужи и тази категоричност в извода на вещото лице за наподобяване на изследвания подпис.

По делото е назначена, изслушана и приета още съдебно – счетоводна експертиза, която е дала пазарна стойност на всички дялове (50 бр.) от капитала на „ФИРМА –“ ЕООД към 26.07.2018г. в размер на 598 100 лева, а пазарната стойност на 1 дял към 26.07.2018г. е в размер на 11 962 лева. Пазарната стойност на недвижимия имот, находящ се в гр.С. община ... е в размер на 598 100 лева. От анализа на отчетите, отразени в ТР, с които е работило вещото лице, се установява, че имотът е отразен в баланса на дружеството към 31.12.2009г. в статията „Сгради“ на стойност от 40 000 лева, а капиталът на дружеството се състои от „Записан капитал“ в размер на 5 000 лева и „Други резерви“ – 35 000 лева.

Други релевантни доказателства не бяха събрани.

При тези факти от правна страна съдът намира за установено следното:

В доказателствена тежест на ищеца по иска с правно основание по чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД за прогласяване нищожността на договор за продажба на дружествени дялове поради накърняване на добрите нрави, е да докаже при условията на пълно и главно доказване, че между страните е възникнало облигационно отношение по договор за продажба на дружествени дялове от 26.07.2018 г., както и че постигнатото съглашение противоречи на добрите нрави.

По евентуалния иск с правно основание чл. 40 ЗЗД в доказателствена тежест на ищеца е да докаже, че е сключена упълномощителна сделка, при която ищецът е упълномощил ответника да извършва определени действия; упражняване правата по пълномощното от страна на ответника във вреда на представявания, с оглед твърденията, че е продал собствени на ищеца дружествени дялове на себе си при явно неизгодни условия, с което увредил интересите му.

В тежест на ответника е да докаже, че не са увредени интересите на упълномощителя.

Съгласно приетото с Тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2020 г., ОСГТК, съдът е длъжен да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, без да е направено възражение от заинтересованата страна, само ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства.

Недействителността на сделките е родово понятие, общата правна уредба на която се съдържа в чл.26- чл.35 от ЗЗД. Тези разпоредби се отнасят за договорите, но по силата на чл.44 ЗЗД са приложими и за едностранните сделки.

Недействителни са сделките, които съдържат недостатък, осуетяващ настъпването на желаното от страните правно действие. Разпоредбите, уреждащи недействителността са императивни и са установени в публичен интерес, тяхното предназначение е да бъдат защитени общественият ред и правната сигурност. Под страх от недействителност, при сключване на договорите, страните трябва да се съобразяват с повелителните правни норми.

Нищожността е най-тежкият порок на сделките, тя е обективно състояние, което ги лишава от правно значение. Нищожните сделки не пораждаат правни последици от момента на сключването им и не могат да бъдат заздравявани.

Нищожността настъпва по право и всеки заинтересован правен субект може да се позове на нея, без да е необходимо порокът на сделката да бъде установен предварително по съдебен ред.

С новелата на чл.7, ал.3 от ГПК ДВ бр. 100/2019 се предвиди изрично задължение на съда да следи служебно за нищожността по чл. 146, ал. от ЗЗП, произтичаща от неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител. Изрично задължение да следи за неравноправни клаузи в потребителските договори съдът има и в заповедното производство.

По отношение на останалите сделки, задължението на съда да се произнесе за нищожността им се извежда от общите принципи на гражданския процес. Тези основни правни норми не са абсолютни, не действат самостоятелно, а си взаимодействат и се допълват и трябва да се прилагат така, че да се прояви тяхната балансираност.

Принципът на диспозитивното начало се проявява в пълнота при предявяване на иск по реда на чл.124, ал.1 от ГПК за прогласяване нищожност на правна сделка или на отделни клаузи от нея. Когато е сезиран с такъв иск, съдът е обвързан да се произнесе само по посочения в исковата молба порок на сделката. Ако искът се отхвърли поради неосъществяване на твърдения от ищеца опорочаващ факт, само този факт се обхваща от обективните предели на силата на пресъдено нещо. Останалите опорочаващи сделката факти, ако има такива, не се преклудират и могат да бъдат предмет на нов иск.

Когато предмет на делото са правоотношения, произтичащи от правна сделка /иск за собственост, иск за изпълнение по чл.79 от ЗЗД и др./, ответникът може да противопостави правоизключващи възражения, основани на нищожността на сделката или на отделни части от нея. Но и при липса на такива възражения, съдът не е обвързан да зачете нейните правни последици. Императивните норми, уреждащи нищожността на сделките, не могат да бъдат дерогирани по волята на страните, които са ги сключили. Договорната автономия не е абсолютна, тя е ограничена от чл.9 ЗЗД , според който страните могат да свободно да определят съдържанието на договора, доколкото той не противоречи на повелителни норми на закона и на добрите нрави. Когато тази забрана не е спазена, при оценката на правното действие на договора, съдът трябва да се ръководи от принципа на законността и да приложи закона точно. Материалният закон няма да бъде приложен точно,

ако съдът игнорира установените от него при преценката на доказателствата факти, опорочаващи сделката. След като страните по сделката имат задължение да спазват правопорядъка и да не договарят в противоречие с императивните правни норми, когато ги нарушат, следва да понесат последиците на нищожността, която при отнесен до съда спор, ще бъде констатирана служебно. Обратното тълкуване е неприемливо, защото нарушава баланса между основните принципи на гражданския процес като абсолютизира диспозитивното начало за сметка на законността и служебното начало, задължаващи съда да следи за спазването на императивните правни норми, които са основа на обществения ред.

Съдът е длъжен да се произнесе служебно по нищожността, когато установи пороци, произтичащи пряко от съдържанието и формата на сделката, както и от общоизвестни или служебно известни на съда факти. В конкретиката на настоящия спор, по заявените първоначални твърдения на страните, съдът е квалифицирал спора прилагайки разпоредбата на чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗ... процеса на доказване ответната страна представи изходящ от ищцовата страна частен документ, протокол за взети решения от едноличния собственик на капитала на „ФИРМА –“ ЕООД от 18.02.2016г., за който се твърди, че носи подписа на ищеца. Ищецът оспори подписа си на документа по реда на чл.193 от ГПК и изслушаната съдено-почеркова експертиза действително установи, че този подпис не е изпълнен от ищеца В., а от лице, което е вложило старание за наподобяване на графичната структура на оригинала, от който е гледало, но при това си действие не е съумяло да имитира в цялост писмено – двигателния навик на имитирания.

Съгласно чл.147, ал.2 от ТЗ, едноличният собственик на ЕООД решава въпросите от компетентността на общото събрание, за което се съставя протокол в съответната за решенията на общото събрание форма. Съгласно чл.137, ал.1, т.2 вр. чл.147, ал.2 от ТЗ именно едноличният собственик на капитала на ЕООД приема и изключва съдружници, дава съгласие за прехвърляне на дружествен дял на нов член, което съгласие за взето такова разпоредително решение, се обективира в договор за продажба на дялове.

По делото се установи, че протоколът за взето решение от едноличния собственик на капитала на „ФИРМА –“ ЕООД от 18.02.2016г., който обективира решение за продажба на всички дялове на дружеството на

ответницата П. и приемането ѝ като единствен и едноличен собственик на капитала му, не е подписан от Ето защо, съдът приема, че това оспорване по реда на чл.193 ГПК е проведено успешно и този документ следва да се изключи от доказателствения материал по делото.

В последвалия договор за покупко - продажба на дялове от 26.07.2018г., с който се прехвърлят 50 равни дружествени дяла по 100 лева всеки, на обща стойност 5000,00 лева от капитала на дружеството „ФИРМА -“ ЕООД и който договор е сключен в изпълнение именно на основание взетото решение от едноличния собственик на капитала на „ФИРМА –“ЕООД от 18.02.2016г., е представляван като продавач от ответницата, която се явява и купувач по същия. Като взе предвид обаче, че се установи по делото, че решението за продажба на дяловете, не е взето от собственика на „ФИРМА –“ЕООД, а протоколът за взето решение от едноличния собственик на капитала на „ФИРМА –“ЕООД от 18.02.2016г., е подписна от лице, различно от В., с цел да наподобява подписа му и да се създаде вид на документа, че изхожда именно от сочения за негов автор, съдът намира, че процесният договор за продажба на дялове е сключен при липса на съгласие на продавача, поради което и се явява нищожен.

Съгласно Тълкувателно решение № 5 от 30.05.2022 г. на ВКС по тълк. д. № 5/2020 г., ОСГТК, липсва съгласие по смисъла на чл.26, ал.2.пр.2 от ЗЗД когато външно волята на дееспособното лице е обективизирана чрез надлежно поведение, но зад изявлението липсва вътрешно волево решение. Волеизявленията /предложение и приемане/ са направени и съвпадат, но някое от тях или и двете са направени при „съзнавано несъгласие” – без намерение за обвързване. Когато договорът е сключен от дееспособно лице, ако то при сключването му не е могло да разбира или да ръководи действията си, договорът е унищожаем, тъй като е дадено съгласие, но без разум /липсва елементът „съзнаване”/. Използваният от доктрината и съдебната практика разграничителен критерий - „съзнавано“, респективно „несъзнавано отсъствие на воля“ - съответства напълно на значението на думата „съзнавам“, която означава „зная, разбирам какво върша, имам ясна представа за постъпките и състоянието си“. Върховният касационен съд е приел, че липсата на съгласие по смисъла на чл.26, ал.2.пр.2 от ЗЗД е тежък порок на правната сделка, който е налице, когато волеизявлението е направено при т. нар. „съзнавана липса на съгласие“.

От събраните по делото доказателства, в това число и представеният от ответната страна частен документ – протокол за взетото решение от едноличния собственик на капитала на „ФИРМА –“ ЕООД от 18.02.2016г. и изготвената съдебно- графологична експертиза, както и от договора за продажба на дялове от 26.07.2018г., при който продавачът В. се представлява от купувача по него – П., категорично се установява, че ищецът не е изразил съзнавана воля за разпореждане с дяловете на своето ЕООД, поради което и поради липса на воля, изразена от продавача, договорът за продажба на дялове от 26.07.2018г. се явява нищожен.

Искът се явява основателен и следва да се уважи при правна квалификация чл.26, ал.2, пр.2 от ЗЗД, доколкото преквалификацията се извършва при същите факти и доказателства с първоначално приетата в спора.

Доколкото не настъпи вътрешнопроцесуалната предпоставка за отхвърляне на главния иск, то предявеният евентуален иск не следва да се разглежда и съдът не дължи произнасяне по него.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на спора, право на разноски, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, се поражда за ищеца. Той претендира разноски, сторени в производството както следва : 600 лева - за ССЧЕ, 600 лева – за СГЕ, 600 лева – д.т. и адвокатски хонорар в размер на 3173,56 лева, който хонорар, като се вземе предвид възражението за прекомерност, направено от процесуалния представител на ответницата по реда на чл.78, ал.5 от ГПК , на основание чл.7, ал.2, т.2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде присъдено на ищеца в размер от 800 лева.

Така мотивиран съдът:

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН, на основание чл.26, ал.2, пр.2 от ЗЗД, договор от 26.07.2018г. за продажба на дялове, сключен между Д. М. В. с ЕГН: ***** представляван от Т. И. П., в качеството ѝ на пълномощник и Продавач и Т. И. П., с ЕГН: ***** в качеството ѝ на Купувач за покупко-продажба на 50 равни дружествени дяла по 100 лева всеки, на обща стойност 5000,00 лева от капитала на дружеството „ФИРМА -“ ЕООД.

ОБЯВЯВА за неистински оспорения протокол за взето решение от

едноличния собственик на капитала на „ФИРМА –“ЕООД от 18.02.2016г., на основание чл.194, ал.2 във вр. с чл.193 от ГПК.

ДА СЕ ИЗПРАТИ заверен препис от оспорения документ, ведно с протоколното определение, с което е разкрито производството по чл. 193 от ГПК от решението на СРП, на основание чл. 194, ал.3 от ГПК.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК Т. И. П., с ЕГН: ***** да заплати на Д. М. В. с ЕГН: ***** сторени в производството разноски в общ размер на 2600 (две хиляди и шестотин) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок, от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____